וחומר מסומה שלא נתנה לתבעה כעד אחד ובתר הכי קאמר לקמן ולתי ספק מנלן פי' תע"ג דכסומה מנגלגלין על ספק זהו כשכיל שגם עיקר הסכועה בהה על טענת ספק ולכך מנגלגלין (ו) מספק דהוי כעין העיקר לכל ממון שעיקר הסכועה היכה בהה שלא על טענת ולתי מנלן שינגלגו על ספק תני דבי ר' שמעלל גלמרה שבועה בחון ולמרה שבועה בפנים כו' והשתא לת מלרכיון תו לק"ו שלא מגזירה שוה דשבועה שבועה ילפינן לסולה מילתא והשתא ילפינן דמנגלגלין מפי' על טענת ספק כמו בסומה תע"ג דכממון לת הוה כעין עיקר השבועה וילפינן נמי דמנגלגלין בטענת ספק ולתי מפי' בדבר שתיכו דומה(ג)כיון דהוה כעין העיקר כמו בסומה דמנגלגלין כעין העיקר:

כמ א מיי' פ"ג מהלכות טוען ונטען הל"ו ושי' ממ"ע סמג עשין לב טור וש"ע ח"מ סי' שמ סעיף ד ס"ק ג:

ל ב מיי' פ"ח מהלכות טוען ונטען הל"ו ושי' ממ"ע סמג עשין לב טור וש"ע ח"מ סי' שמ סעיף ד וסי' שמה סעי' ו ועי"ש:

לא ג מיי' פ"ג מהל' שלוח ושקדון הלכה ג סמג עשין לב טור ש"ע ח"מ סי' שמ סעיף ד וסי' שמה סעי' ו ועי"ש:

השובר לומר שכורה מתה והלה לומר לתי יודע פטור.

ולתך על גב דכל שכועת שומרים המפקיד משביעו מספק שהוא לתי יודע לם נלמכה הכת שלין יודעו לם מתה השלוה לין להשביעו מספק דהוי כלתי לומר המשליל ספק לי לם השלתיך לם נלו שעל לומה טענה לין השומל חייב ליכבע ועוד דהכת לפי' משליל לומר כרי לתרי דלתי נשבע הלא ע"י גלגול: **והלה** לומר לתי יודע פטור.

נוסח "אנף ני ביון" ו"לא אתי "אי"י יוד"י – אשתעתי" (כאורה אשתי דמ"ש ד"ה ואמאי ד"ה תיובתא דר' נחמן דפוסי?

ו"ת לרב הונא ולרב יהודה דלתמרי כרי ושמת כרי עדיף לתתי לשטרוך למיתני הכת דפטור דהשתא כריתת השמועין דכרי עדיף להוליא כ"ש הכת דלהחזיק ו"ל דלתיידי דשתא כריתת דכרי עדיף חייב השומל תנא נמי סיפא דכי הוי לפכת דפטור השומל לי נמי דכרי דמשליל עדיף מכרי דשומל וכן שמת דמשליל עדיף מדשומל ולהכי לימלך סיפא לשטועין דלפילו כרי דשומל דלא חשיב כולי הלי עדיפא מששת דמשליל:

לימא תהוי תיובתא דרב נחמן. ו"ת והת מתניתין מוקי לה בשמוך כשומכום דלא חזיל בתר חזקה ולתי ליה ממון המוטל בספק מפיר כשומכום דמודה שומכום היכת לגיכת דברת דמשום דלתי ליה ממון המוטל בספק חולקין °הוי כלתי מרוייהו מוחזקין בו וכיון דלגידיה מהני כרי נגד שמת ומייב הכל הכי נמי הוי ליה למימר לרבנן דהכהי נמי כרי נגד שמת לכל הפחות לומר **והלה** לומר לתי יודע. דוקת שלומר לתי יודע לם הלויתני לבל הלויתני ולתי יודע לם החזרתי לך מתניתין היא דהגוזל בתרת (ב"ק דף קיח.) דחייב ומ"ת פריך שפיר לרב נחמן ממתניתין דלתע"ג דמודה שמסר לו שתי פרות כיון שמחזיר לתת הוה כלתי לומר לתי יודע לם השלתני לם נלו וכן בפרה לחת כשלתי יודע לם מתה בעודה שלולה: **רב** הונא ורב יהודה לתרי חייב כרי ושמת כרי עדיף. תימה לבריתא שור שנגח לת הפרה (שם דף מו. ושם ד"ה לתפי') לתמר רב יהודה לתמר שמואל זו דברי סומכום לבל תכמים לומרים זה כלל גדול בדין המע"ה מתי כלל גדול לתפילו ניזק לומר כרי ומיזק לומר שמת ולין לומר לרב יהודה הכהא לכסומכום והתם לייני לליבת דרבנן דתי לסומכום לתני כרי לרבנן נמי מהני כדפריטים לעיל ועוד דהכת במה לי ניזק דליבת דלרבת דממונת לת פליג סומכום ו"ל דדוקת הכת לתים ליה לרב יהודה לברי עדיף דהוי כרי טוב ושמת גרוע לבל גבי ניזק הוי כרי גרוע ושמת טוב דלפי שיודע שהמזיק לת היה שם ולת יכחיבו טוענו כרי והשמת על מזיק נמי טוב הוא שלת היה לו לילך ולכך מודה רב יהודה לתם ללתו כרי עדיף ות"ת בית מוחלין (ב"ב דף קלה. ושם ד"ה תבי) גבי המומר זה לתי לינו נתמן ומסיק לתמרי לתין לין לנו יודעין וקתמר זתת לומרת מנה לי בידך והלה לומר לתי יודע פטור ולכיכ דייק הת התם מודו כ"ע דפטור לפי שכרי שלו גרוע ושמת שלהן טוב שיודע שהתתין לינן מכירין בו שם הוא לתיהם וי"ל דהתם נמי ירת שמת היום לו מחר ישתלו וידעו שהיה לו ולכך מודה רב יהודה לתם ללתו כרי עדיף ות"ת היה שם מכיר מקלת לתניו טוענין ומסיק והלה מה טוענין ליי יודע וקתמר לימת תהוי תיובתת דמ"ל מנה לי בידך כו' פטור משמע דלמ"ד חייב ת"ש התם נמי הוי כרי טוב ברגיות להכיר לבנים לפילו לין שם שמין וכן משמע התם דמוקי לה כשים שכר שבועה ביניהן ומתוך שלתו יכול ליכבע משלם ולתי לין רגיות להכירו לת משלם כמו ביורשים דלת מתרינן בהו מתוך שלתו יכול ליכבע משלם משום דלת הוי ליה לילך ומשום הכי נמי בניזק לומר כרי ומיזק לומר שמת לת מתרינן מתוך שלתו יכול ליכבע משלם דלת הוה ליה לילך דהת מודה מקלת הוא שמודה בפרה לבל קשה בפרק קמת דבכתובות (דף יב: ושם ד"ה ר"ם) דפסיק שמואל *כרבי שמעון בן גמליאל דלמר היא נלמנת לומר משלרתתי נלכסתי וקלמר לבני הת דרב יהודה דלמר מכה לי בידך והלה לומר לתי יודע חייב דשמואל היא דפסיק כר"ג והלה רב יהודה ושמואל מודו היכת דכרי גרוע ושמת טוב (נ) לת לתמר כרי עדיף גבי ניזק והתם כרי דידה רע ושמת שלו טוב שלתו יודע כלל מתי נלמכה וי"ל דלתבי דלמר הת דרב יהודה דשמואל היא לתים ליה דכלל גדול בדין לתת דלקלמר בריתת המ"ל (ב"ק דף מו.) ת"ל לבי הא למוכר שור ונמלת נגתן ולת לניזק כרי ולמיזק שמת ות"ת תע"ג דלתי בכתובות היכת דר"ע לבתי הת דרב יהודה (ד) דרב ושמואל היא דלתים להו בפ' כל הנשבעין (שבועות דף מז. ושם) דלת לתמרינן מתוך שלתו יכול ליכבע משלם ת"ל סבכרי במה לי ניזק והלה לומר לתי יודע חייב דלתי נלתו הכי הקכי (ה) לה מתניתין דהכת לת מני לכטויי בשים שכר שבועה ביניהם כדפריטים וי"ל דסבכרי שפיר פטור ומתני' דלוקמת בשים שכר שבועה ביניהם כבריית' דתני ר' לתי התם דדרים בין בניהם ולת בין היורשין ולתיהו דרשי בין בניהם דהשבועה חלה על שניהן כדתת ר"ש בן מרפון דהתם ות"ת לרב ושמואל דפטרי בני' ידענת ונ' לת ידענת מודה במקלת לתתי חייב יהת נתמן במה שכופר במינו דלי בעי לומר לתי יודע וי"ל דלתין לדם טוענין בדלון לתי יודע כדפריטים במתני': **רב** נתמן ור' יוחנן לתרי פטור. בגבת קמת (דף קיח. ושם) ובפ"ק דכתובות (דף יב: ושם) פי' בקונטרס פטור הייטו קודם שניתקנה שבועה היכת לתר שניתקנה שבועה היכת חייב ליכבע משלם ולתי נתבע יתתר משלם כל שכן לתי יודע ויהיה פטור מכלום: **הנ** כגון שים שכר שבועה ביניהם. מ"מ במיניתת שכופר טוענין כרי ומשליל שמת פטור השוכר משבועה שלין המשליל יכול להשביעו מספק תע"פ שמודה לו במקלת ות"ת דמשמע הכת דלתים ליה לרב נתמן מחויב שבועה ולין יכול ליכבע משלם וכפ' כל הנשבעין (שבועות דף מז. ושם ד"ה הלכתת) גבי היו שניהן מסודין על השבועה חזרה שבועה למקומה דברי ר"מ ר' יוסי לומר יתלוקו ופליג רב נתמן לתי' לבת דסבר התם כמ"ד חזרה שבועה למקומה ומפרש ר' לבת דהייטו למחויב לה ומתוך שלין יכול ליכבע משלם וקלמר התם עבד רב נתמן שובדת דיתלוקו כרי יוסי ו"ל דמוקי מתניתין דהכת כר"מ ומפרש למקומה הייטו למחויב לה כדפריש ר' לבת לבל לתיטו שבר כרי יוסי לבל קשה דבתר"ם (ג"כ דף לד. ושם ד"ה וכן) משמע דהלכה כר' לבת דלתיהו תמורתי בתרתי מיניה רתיה לפסוק הלכה וקי"ל "כרב נתמן בדיני ועוד דבפ' כל הנשבעין (שבועות דף מז. ושם. ד"ה מתוך) גבי יתומים מיקומים לת יפרעו תלת בשבועה לתמרי רב ושמואל לת שנו תלת שמת מלוה בתיי לוה לבל מת לוה בתיי מלוה כבר נתחייב מלוה לבני לוה שבועה ולין לדם מוריס שבועה לבניו דסבר' דלת תמרינן מתוך שלתו יכול ליכבע או תובע לו נתבע משלם תלת פטור ופליגי תלר' תלעזר דתמר" יורשין נשבעין שבועת יורשין וטוענין וסבר ר"ת כר' לבת דמתוך שלתו יכול ליכבע מי שהוא תובע לו נתבע משלם הנתבע וקלמר התם (דף מת:) כיון דלת תימר הלכתת לת כמר ותת כמר דעבד כרב ושמואל עבד דעבד כר"ת עבד מתמת דרב ושמואל עיקר הוי כמו דר' לבת והתם היו מוזיר דרב נתמן ותת מתחפך תלת ברב ושמואל ודר"ת ונכתה לר"ת דבנסכת וכו' לת ידענת הלכתת כר' לבת דמתוך שלתו יכול ליכבע משלם והתם מודה לפי' רב נתמן וכשניהן תמורים הלכה כרב נתמן ור' לבת נמי מודה התם דיתלוקו ותתמת משום דהתם שניהם היו מחויבין שבועה ולין יכולין ליכבע ולכך שניהם מפסידין כל לתד חלי מתעה דר' לבת כיון דלתיו יכול ליכבע הנתבע משלם והמובע לת יטול ולכך יתלוקו והת דקלמר התם רבותיו שבת"י דלמרי חזרה שבועה למחויב לה ומייתי מנסכת דר' לבת תלת משום דר' לבת סבר כרבי מתיר תלת דמוכח מדבני ר' לבת דסבר בנסכת מתוך שלתו יכול ליכבע משלם ים לנו לומר דלתיהו נמי פי' מילתיה דרבי מתיר למקומה למחויב לה ודוקת בתמוך המחויב שבועה דלתריתת דבל בשבועה דרבנן כגון פוגם שכרו ופוגמת כתובתה ומתה ופלו קמי יתמי לת מתרינן מתוך שלתו יכול ליכבע מפסידין דלמר רב פפת (שם) הפוגם שכרו ומת יורשיו נשבעין וטוטלין הייטו מתעת דבשבועה דרבנן לת מתרינן מתוך שלתו יכול ליכבע משלם כדמשמע לעיל פרק קמת (דף ה.) גבי ההוא דעיין לבד מיתומים

בשעה שהיתה שאולה מתה והלה אומר ←איני יודע חייב, **השוכר אומר** שכורה מתה **ביום שהיתה שכורה מתה, בשעה שהיתה שכורה מתה, והלה אומר** איני יודע, פטור. **זה אומר** שאולה **וזה אומר** שכורה **ישבע השוכר ששכורה מתה זה אומר** איני יודע **וזה אומר** איני יודע **יחלוקו: נמי** שמעת מינה *מנה לי בידך והלה אומר איני יודע חייב, לימא תהוי תיובתא *דרב נחמן דאיתמר *מנה לי בידך והלה אומר איני יודע רב הונא ורב יהודה אמרי חייב רב נחמן אמרי פטור כדאמר רב נחמן בגון ששים עסק שבועה ביניהן ה"ד עסק שבועה ביניהן ה"ד עסק שבועה כדרבא דאמר

נקמן קמח: כ"ק קיח.

כתובות יב: [נקמן קמח: כ"ק קיח. עי' כ"ב קלת.]

בשעה שפיסה שאולה מפה. קשה "לתשלה תני היום ושכרה תני היום": **תייב** לשלם דברי ושמת בדי עדיף: **ישבע השוכר.** ולקמן פריך מה שטענו לת הודה לו והיכת כתובה שבועה זו: **יתלוקו.** קשבר ממון המוטל בספק תולקין: **נמי** רב הונא ורב יהודה **לתרי חייב.** בדי ושמת בדי עדיף: **פטור.** תוקי ממונת בחזקת מריה ולת תפקיע מספיקא: **שים עסק שבועה ביניהן.** קשתייב לו שבועה בטענתו והוא תיטו יכול ליכבע להת'לתו יודע' קתמר: תלת

גליון השים"

תוספות ד"ה ליתת וכו' הוי כתילו מרובייהו מוחזקים. עיין לקמן דף קטו ע"ב תוספות ד"ה ליתת:

[ע"ל כ"ג]